

ÉRTED A VILÁG VÉGÉRE IS

Kiskorom óta két íratlan szabály létezett:
Ne vágyj az elérhetetlenre.
Ne lépj bele anyád levett cipőjébe.

ALYONA CROWER

ÉRTED A VILÁG VÉGÉRE IS

ALYONA CROWER

ÉRTED A VILÁG VÉGÉRE IS

ALYONA CROWER

Copyright © Alyona Crower 2024

www.alyonacrower.com

www.ertedavilagvegereis.com

A szöveget gondozta: Krizsánszki R. Enikő

Korrektúra: Világi Éva

Tördelte: Tóth Ákos István

A borítót tervezte: WBM Book Cover Design

Nyomta és kötötte: Vareg Nyomda Kft., Budapest

ISBN 978-615-02-1432-0

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változatának kiadási jogát. A szerző írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*„A szerelem nem ismer határokat – sem időt,
sem távolságot. Az igazi kérdés: meddig mennél
el azért, akit igazán szeretsz?”*

LEJÁTSZÁSI LISTA:

Bruno Mars - Talking To The Moon
MIIA - Dynasty
Vance Joy - Riptide
Kim Kyung Hee - And I'm here
EXO - Monster
BLACKPINK - DDU-DU DDU-DU
Lee Hong Gi, Yoo Hwe Seung - Still love you
MONSTA X - I'll Be There
Gaho - Right Now
Lee Suhyun - In Your Time
BTS - FAKE LOVE
BTS - The Truth Untold (Feat. Steve Aoki)
Imany - You will never know
Imany - Wonderful Life (Stream Jockey Rework)

1.

Amelia

NE LÉPJ BELE ANYÁD LEVETETT CIPŐJÉBE

Tekintetemmel kétségbeesetten kerestem barátnóm nyúlánk alakját a London-Heathrow reptér színes és hangos forgatagában. Miközben szemügyre vettem a World Duty Free üzletből kiáramló tömeget, és a fal mellett nevetgélő tinilányokat, a bézs oldaltáskám-ból előkotortam a mobilomat, és hívtam Sarah-t.

– Merre vagy? – kérdeztem türelmetlenül, miután három csendes után felvette.

– A Mary’s-ben – felelte könnyedén.

– Hogy mi? Én meg itt várlak a reptéren! Még azt is megírtam, mikor érkezem – pillantottam bosszúsan a lámpákkal pettyezett fehér mennyezetre.

– Istenem, Amelia, ne haragudj! Valamiért az maradt meg bennem, hogy holnap délután jössz. Zárom és indulok érted – bontotta a vonalat.

Kifűjtam a levegőt, és visszajeltem a táskába a telefont.

Az egyre hangosabban vihogó lánycsapat lecövekelt tőlem pár méterre. Felvontam a szemöldököm, és végignéztem magamon. Nem lógott cafatokban a piros ruhám, és nem volt rajtam semmi

szokatlan, ami indokolta volna azt az orbitális nyírást, amit a hosszú, vörös hajú csaj produkált. A mellette álló szőke hevesen fényképezett, míg az alacsony barátnőjük csillogó szemmel bámult.

– Mi a fene... – morogtam az orrom alatt. Felmarkoltam a citromsárga bőrröndömet, megfordultam, és megcéloztam a pörkölt kávé illatát árasztó Costa Coffee-t. Azonban nem csak én vettem észre a kávézó egyetlen szabad asztalát. Egy világos baseballsapkát viselő, magas férfi ugyanabba az irányba húzta fekete bőrröndjét. Szerencsére a sötétbarna asztal szélénél telepedett le. Fáradtan lerogytam a másik végébe, arcomat a tenyerembe temettem, és lehunytam a szemem. Idejét sem tudtam annak, mikor pihentem ki magam igazán. Varsóban megállás nélkül bömbölt a bátyám, Charles kisfia. Ő a fogzással magyarázta, én pedig azzal, hogy nem bírja az aurámat. Miután véget ért a kicsi Brendon keresztelője és a három napig tartó haddelhadd, felültem a legelső Londonba tartó gépre, és hazajöttem.

– *Naega igyeosseoyo!*¹ – hangzott fel a férfi felől.

Kinyitottam a szemem, és továbbra is az ujjaim mögé rejtőzve ránéztem.

A férfi felhorkant, aztán elégedetten kunkorodó mosoly terült el az arcán. Ezt látva, nekem is mosolyogni támadt kedvem, de mielőtt megtehettem volna, a férfi váratlanul rám emelte mandulavágású barna szemét.

– Elnézést, ha Snake-t játszom, teljesen elfeledkezem magamról – szabadkozott, miközben megmutatta a mobilját. A hosszú, zöld kígyó teljesen beszótte a kijelzőt.

– Semmi baj. Késik a járatod?

Egy pillanatig meglepett ábrázatot vágott, majd megrázta a fejét.

¹ nyertem

– A kollégámat várom. Figyelmeztettem, hogy csínján bánjon az itteni ételekkel, de nem hallgatott rám, most pedig én iszom meg a levét, mert minden idefelé lévő benzinkúton megáll.

– Ó, az nem túl kellemes. Gyerekkoromban gyakran elrontottam a gyomromat, olyankor édesanyám mindig lósóska teát itatott velem. Elég rossz az íze, de hatásos. – A táskám belső rekeszéből elővettem a teafüves papírtasakot, és a férfi felé nyújtottam. Sietve hozzátettem: – A bátyám indiai nőt vett feleségül. A vajás és a curry-s csirkén kívül nem igazán esznek mást, én viszont nem bírom a fűszerezését. Ezért van nálam a teafű. Remélem, a kollégának is használ, különben holnapra sem értek...

– Tonbridge-be – felelte a ki nem mondott kérdésre. A zacskót a bőröndje tetejére rakta.

– Két éve jártam az ottani kastélyban. Nagyon szép.

– Találtam róla pár képet a neten, valóban csodás. Jó lesz egy kicsit mást is látni a szülői betonrengetegen kívül.

– Odavalósi vagy? – A lába mellett lévő bőrönd címkéjén az Incheon Nemzetközi Repülőtér felirata díszelgett.

– Mondhatjuk – ingatta a fejét félmosollyal. A szeme alatt kirajzolódó vékony szarkalábak egyszerre pajkossá és meglepően ellenállhatatlanná tették az arcát. – Előtte Daejeonban éltem. Nem sokban tér el Szöültől. Mindig éber és nyughatatlan. Akárcsak London – mutatott körbe.

Tekintetemmel követtem a mozdulatát. Az emberek kigyózva haladtak a kijárat irányába, a gyerekek visongva szaladgáltak a szüleik körül, a tinilány csapat egyre közelebb merészkedett hozzánk. A barna még mindig szemérmetlenül bámult, a szőke szelfizett, a vörös viháncolt, miközben látványosan igazgatta rövid, kocás szoknyáját.

– Eléggé zavaróak – állapítottam meg.

– Azt hiszem, én tehetek róla.

Végigfuttattam pillantásom a sapka alól kikandikáló sötét haján, egyenes orrán és szépen ívelt száján.

– Nem látok semmi szokatlant. Egy fej, két fül... Á, megvan! Túl kedves a mosolyod.

A férfi színpadiasan felsóhajtott, és a szívéhez kapott. A nevetés csiklandozta a torkomat, végül kitört belőlem.

– Látod, erről beszélek! – mutattam rá, mire a szája szélén bujkáló mosoly széles vigyorra változott. – Ha ezzel a mosollyal ölni lehetne, messze földön te lennél a legkegyetlenebb gyilkos.

Erre már belőle is kitört a nevetés. Rázkódott a válla, végül a tenyerébe temette az arcát.

– Kérlek, hagyd abba! – rótt meg játékosan.

A láthatatlan cipzárt behúztam a számon. Kezét óvatosan elvette az arca elől, és hunyorogva rám sandított.

– Tetszik a humorod – mondta félrebiccentett fejfel.

A számra mutattam, és széttártam a karom. Két ujjal megfogta a képzeletbeli cipzár fogantyúját, és elhúzta.

– Örülök, hogy sikerült mosolyt csalnom az arcodra. Már megérte reggel felkelnem – hajbókoltam tréfásan.

– Azt hiszem, mire ideér Yong-hwa, az arcomra fagy a vigyor.

– Keresd meg azt az embert, aki mosolyra derít, mert csak egyetlen mosoly kell ahhoz, hogy fantasztikussá tegyen egy rossz napot – idéztem az egyik kedvenc mondásomat.

– Mennyire igaz – tűnődött az asztalra könyökölve. – A humor képes a legnehezebb dolgokon is átsegíteni.

Arcára bús árny kúszott. Levette a sapkáját, és beletúrta a hajába. A fényes, sötét tincsek selyemként siklottak az ujjai között. Amikor ráeszméltem, hogy mennyire szemérmetlenül bámulom, elfordultam, és a sebes léptekkel közeledő, alacsony, vágott szemű férfit figyeltem.

– Örülök, hogy találkoztunk! – Az idegen váratlanul felállt és meghajolt. Tekintetét egy pillanatra sem vette le rólam.

– Én is örülök – nyögtem ki csalódottan, amint tudatosult bennem, hogy valószínűleg a kollégája tart felénk.

– Mindenképpen megnézem a kastélyt – szólt vissza, ahogy odaért a kerek arcú férfihoz. – És Amelia, soha ne veszítsd el a humorodat!

Zavartan bámultam egyre távolodó alakját, míg végül belevesztett a tömegbe. Nem emlékeztem, hogy bemutatkoztam volna neki, ám ahogy a bőröndömön pöffeszkedő bilétára siklott a tekintetem, mindent megértettem.

Bárcsak tudnám a nevét.

Mióta Sarah-val elhagytuk a repteret, az eső rendíthetetlenül szitált, komor szürkességbe vonva a tájat. Az anyósülésbe süppedve némán figyeltem az autópálya mentén sorakozó fák, fehér ablakkeretes, vöröstéglás házak és a zajárnyékoló fal elmosódott sziluettjét. Az ablaktörlő egyenletesen járt, a rádióból épp egy aktuális popsláger szólt.

Sarah megköszöri a torkát. Tudtam, ha most nem állítom le, képes egész úton a bocsánatomért esedezni.

– Nem haragszom – előztem be.

– Nem tudom, mi ütött belém, biztos Thom tehet róla. Teljesen kikészít.

– Mondom, nem ha-rag-szom – hangsúlyoztam minden egyes szótagot, miközben megpróbáltam az ujjaimmal szétfésülni az esőtől összeragadt hullámos, sötét tincseimet. – Volt társaságom, hamar elrepült az idő.

– Mesélj! – kapta rám pletykára éhes tekintetét.

Ahogy felidéztem a találkozásunk pillanatát, eszembe jutott, milyen könnyedén és természetesen viselkedett, mintha már régóta ismert volna. Magabiztossága átjárta minden szavát, a nevetése olyan hatással volt rám, hogy egyetlen pillanat alatt eloszlatta az aggodalmaimat, helyette pedig valami édes, szívet melengető érzést hagyott maga után.

– Nagyon vigyorogsz. Szóval tetszett?

– Nem! Lehet. Nem tudom. Rég nem éreztem magam ennyire fesztelenül egy idegen társaságában. Ez megrémiszt.

– Nehogy azt mondd, hogy még mindig amiatt a barom Aiden miatt bizonytalankodsz!? Nem mindegyik férfi gyökér!

Aiden neve hallatán összeszorult a torkom, és önkéntelenül a tarkómon lévő heghez nyúltam. Ennyi maradt az állítólagos szerelméből – egy fájdalmas emlék, ami soha nem halványul el.

– Nem erről van szó!

– Akkor meg miről?

– Hogy a fickó nem idevalósi? Hogy semmit nem tudok róla? – vontam fel a szemöldököm.

– Semmit?

– Na, jó, annyit mégis, hogy Tonbridge-be utazott – csúsztam lejjebb lemondóan az ülésben. – Á, felesleges ezen rágódni. Soha nem fogunk már találkozni. Egyébként is, csak beszélgettünk. Még egy aprócska flört sem volt – vontam meg a vállam.

– Még mindig nem mersz nyitni.

– Ez nem igaz! – Nem szerettem, ha Sarah okoskodott. – Kár volt elmondanom, és nehogy elkezdj megint bocsánatot kérni! – szóltam rá erélyesen.

– Meg sem fordult a fejemben – húzta el a száját.

– Hazudós! – motyogtam, mire meglegyintette a karomat.

– Mielőtt kérdeznéd, leadtam a rendelést, és igen, kértem azokból a türkiz asztaldíszekből is, amiket bekarikáztál a katalógusban.

– Egy igazi angyal vagy. Már amikor.

Életem legjobb döntése volt, hogy bő fél évvel ezelőtt felvettem Sarah-t a Mary's-be. Akkoriban elég csúnya vitáink voltak Aidennel. A férfi a fejébe vette, hogy az ajándékküldetés túl sok időmet emészt fel, és emiatt hever romokban a kapcsolatunk. Amikor egy hétre rá a torkomnak esett, akkor döbbsenem rá, hogy nem a Mary's tehet arról, hogy idáig fajultak a dolgok, hanem ő maga. Aiden ment, Sarah jött, de a férfi azóta sem tudta megemésztetni a döntésemet. Napi szinten e-mailekkel bombáz, és a szomszédok legnagyobb öröme, sötétedés után részegen ólálkodik a házam körül, vagy magából kikelve ordibál. Minden nap attól rettegek, hogy legközelebb meddig merészkedik el.

– Jut eszembe, megnézted a *Tükörcsókát*? Tudod, amit a múltkor említettem. – Értetlen ábrázatomat látva, hozzátette: – Amiben Dzsinszong szerepel.

Megráztam a fejem.

– Különb is, milyen név ez?

– Bocs, nem az igazi a koreaim. Ők tuti jobban elnyújtják az sz hangot – magyarázott legalább olyan beleéléssel, mint pár évvel ezelőtt az egyik egyetemi tanárom a nemzetközi vállalkozás szakon. – Szóval nem – állapította meg csalódottan.

– Becsszó, megnézem – emeltem fel a jobb kezemet. – De még mindig nem értem, mit eszel ezeken az ázsiai sorozatokon.

– Dél-koreai – javított ki kaján vigyorral. Félresöpört egy szőke tincset az arcából, és rávágott a dudára. – Húzódj már le, te gyökér! – kiáltotta a maidstone-i lehajton vészindexelő fehér chevroletesnek, majd türelmetlenül megelőzte.

– Jesszus, valami baj van? Összevesztél Frisshús Thommal? – markoltam meg az ülés szélét.

– Frisshús Thomnak gyereke van. Még hozzá eléggé aprócska. Úgy négy hónapos.

– Hogy mije? – Igazság szerint nem lepett meg annyira a dolog. Abból a fickóból bármit kinéztem. Hol úgy került elő, mint valami bűzlő, szakadt csöves, hol úgy, mint egy délceg lovag. Az utóbbival sikerült megkaparintania Sarah bugyiját, de ahogy teltek a hetek, Thom átalakult valamiféle groteszk állatfajjára.

– A fingást és a bőfögést még csak-csak elviselem, de ezt? – Sarah vett egy éles balos kanyart, és befordult a Heathfield Roadra.

– Akkor miért ragaszkodsz hozzá? – fordultam felé, amikor leállította a motort a vörös téglából épült, egyszintes, aprócska ház kocsi felhajtóján.

Sarah összeszorított szájjal forgatta a szemét.

– Mert jó az ágyban – nyögte ki.

Roszmájúan felhorkantottam, és kitártam az ajtót.

– Tudod, hány olyan fickó szaladgál Maidstone-ban, sőt egész Angliában, aki megfelel ennek a kritériumnak? – Kiszálltam, és felnyitottam a fekete Ford csomagtartóját, hogy előhalásszam belőle a bőröndömet.

Sarah megállt mellettem, és tűnődve nézett.

– A férfiakkal csak a gond van. Jobb is, hogy nincs senkid. Legálább nem kell szembesülni egy eltitkolt gyerekkel, takaró alatt megbúvó fíggal, és mindenhol széthagyott bűdös zoknival.

– Ó, Sarah! Tudod jól, mi erről a véleményem – simogattam meg a vállát. – Hidd el, nem olyan rossz egyedül. Így csak a saját szagodat kell elviseld – vigyorogtam teli szájjal.

– Igaz-igaz – csillant fel a szeme. Egy laza kézmozdulattal búcsút intett, és bepattant a kocsiba.

Másnap reggel elgyötörten tártam ki a Maidstone belvárosában lévő ajándéküzlet üvegezett, tömörfa ajtaját. Egész éjszaka forgolódtam. Mire utolért volna az álom, megszólalt az ébresztő.

Nagyot ásítva leraktam a mobilomat és a piros bőrtáskámat a bejárattal szemközti fehér pultra. Kinyújtóztattam a tagjaimat, és mélyet szippantottam a polcokon sorakozó szárazvirág díszek és illatgyertyák édes illatából. Végigfuttattam tekintetem a helyiség közepén sorakozó festett kerti díszeken. Sarah-t remek kézügyességgel áldotta meg az ég. A rózsaszín flamingó melletti arany motívumos kaspó az ő keze munkáját dicsérte, akárcsak a mennyezetről lelógó virág- és csillagmintás szélcsengők.

Mire az április végi nap előmerészkedett a szürke fellegek mögül, és beragyogott a kirakat hatalmas ablakán, megérkezett Sarah. Kisimult arccal, kávéspoharakat szorongatva lépett hozzám.

– Frisshús Thom – állapítottam meg. Elvettem tőle az egyik poharat, és belekortyoltam. A kávé fanyar íze végigfolyt a torkomon, és jólesően megmelengette a bensőmet.

– Eskü, ki akartam rakni a szűrét, de ahogy ott állt előttem...

– Meztelenül? Álló farokkal? Olyan lehengerlően? Két fingás után a harmadikra várva? – hadartam, de inkább hamar elhallgattam, és a kávéval foglalkoztam.

Sarah nagyot fújtatott. Levette vékony, lila kabátját, és a pultra terítette.

– Oké, igazad van. Elgyengültem. – tartotta fel megadóan a kezét.

Már épp szóra nyitottam a szám, hogy helyeseljek, amikor a kabát mellett ádázul rezegni és pittyegni kezdett a mobilom.

– Valaki hív instán – mutatott Sarah a pult széle felé igyekvő Samsungra.

A kijelzőn alig kivehető, sötét profilkép és ázsiai írásjelekre emlékeztető, cikornyás felirat jelent meg. Gyanakvóan rányomtam a videóhívás fogadására, készen arra, hogy két szóval lerázzam az illetőt.

– Remélem, nem zavarok – szólalt meg a reptéren megismert férfi.

Lefagyva bámultam szélfűtta haját, csillogó, barna szemét. Hirtelen nem tudtam, mit mondjak. Az, hogy újra láthatom, még ha csak a kijelzőn keresztül is, felvillanyozott. Alig észrevehetően megráztam a fejem, és próbáltam visszanyerni a hangom, miközben a szívem egyre hevesebben vert.

– Hogyan találtál meg?

– Nem volt túl bonyolult. Az Amelia Rose Lewandowski nem egy gyakori név Angliában – magyarázta, mialatt elhajolt egy tölgyfaág útjából. A háttérben felsejlett a Tonbridge-kastély szürke fala.

– Látom, sikeresen megérkeztl.

– Igen. Yong-hwa imába is foglalta a neved. A lósóska tea nélkül még mindig valamelyik útszéli illemhelynél rostokolnánk – kunorodott felfelé a szája széle.

Elokvadtam a látványtól.

– Hány embert öltél meg eddig ezzel a mosollyal?

– Még senkit. Arra gondoltam, lehetnél az első áldozatom – válaszolta komolyan.

Sarah odalopakodott mellém, és tágra nyílt szemmel meredt a mobilra. Villámgyorsan a szája elé kapta a kezét, és mint egy esze-lős, a pult elé rohant, majd vöröslő fejjel hadonászott.

– Sarah! – sziszegtem. Barátnőm addigra már körbe-körbe ug-rált a boltban, és némán ujjongott. Szőke copfja lendületesen verdeste a hátát.

– Ne haragudj, a kolléganőm épp valamiféle eksztázist él át, azt hiszem, túl erős lehetett a kávéja.

A férfi egy ideig némán meredt a kijelzőre, majd a telefonját a kastély felé tartotta. A boltíves kapu feletti ablakok ugyanolyan pazarul festettek, mint emlékeimben, a barnába hajló, szabályos kövekből épült fal legalább annyira piszkosnak tűnt, mint két évvel ezelőtt.

– Gondoltam, megmutatom – fordította maga felé a mobilját.

– Köszönöm – mosolyogtam meghatottan.

Aprót biccentett, és bontotta a hívást.

Lehunytam a szemem, és igyekeztem jól az emlékezetembe vésní arca minden egyes vonását, hangja kellemes tónusát. Nem akartam, hogy bármi is elhalványuljon ebből a pillanatból.

– Tudod te, hogy kivel beszélteél? – visított Sarah a fülemben.

Rémülten, hevesen kalapáló szívvel kinyitottam a szemem.

– Nem kérdeztem meg a nevét – csaptam a homlokomra.

Sarah hangosan felkacagott.

– Dzsinszong! Te nagy mázlista, Dzsinszonggal beszélteél!

– Nem – ráztam a fejemet, ahogy megnyitottam az Instagram üzeneteimet. – Nézd! – böktem az ujjammal a névre. – Itt, a krikosz-krakosz alatt az áll, hogy Park Jin-sung.

– Az hangul, és Pak Dzsinszongnak ejtik – kiabált Sarah.

– Akkor már értem, miért bámultak úgy minket a reptéren.

– Te mázlista – ismételte Sarah, miközben egyre jobban két-ségbeestem.

Aiden után végre akadt valaki, akinek sikerült megmozgatnia bennem valamit, erre kiderül, hogy az a valaki nem más, mint egy ismert ember. Ha anyám élne, fennhangon azt mondaná: *Óvakodj attól, aki úgy toppan be az életedbe, mint a hirtelen jött nyári zápor. Nézd csak meg apádat! Látnod valahol? Nem? Mert én sem.*

Kiskorom óta két íratlan szabály létezett:

Ne vágj az elérhetetlenre.

Ne lépj bele anyád levetett cipőjébe.

2.

Jin-sung

BÁRMIT MEGTENNE ÉRTED

Farkaséhesen nyitottam fel a fehér levesestál tetejét. A marhahús és a főtt tojás illata pillanatok alatt betöltötte a tonbridge-i Rose & Crown rusztikus, vörös színben virító szobáját. Jobb, mint amire számítottam – konstataáltam elégedetten, ahogy a tofuval, rizstész-tával, hússal és főtt tojással bőségesen megrakott *tantanmenre* pillantottam. A gyomrom panaszosan megkordult, miközben megragadtam a kanalat.

Yong-hwa, a stáb állófotósa felhorkant velem szemben a kerek asztalnál, és jelzésértékűen a fekete Rolexére nézett.

– Fel nem foghatom, hogyan vagy képes ennyire későn enni.

– Ha napi tizenhat órát lehúznál terepen, rájönnél. Nem értem, hova ez a nagy sietség. A *Tükörcsok* új évada csak jövő tavaszra lett beharangozva – mondtam két falat között.

– Én sem értem. Ráadásul Yurival sem stimmel valami. – Mélyen a szemembe nézett, mintha tőlem várta volna a megerősítést.

A kolléganőm forgatások alatt gyakorta eltűnedezett. Volt, hogy csak percekre, de az utóbbi két napban fejfájásra hivatkozva órákra elvonult.

– Biztos összeevett valamit. Téged is megviselt az itteni gasztronómia.

Yong-hwa húsos arca megrándult, apró szeme résnyire szűkült.

– Hát honnan kellett volna tudnom, hogy a gyomrom nem bírja azt a furcsa fűszerezésű pásztorpitét?

– Időben figyelmeztettelek. – Félretoltam a kiürült levesestálat, és a tarkómra kulcsoltam a kezemet. – Amikor befejeztük a *Tükörcok* első évadának utolsó itteni jelenetét, a stábbal végigkóstoltuk a londoni Célest teljes repertoárját. Volt ott osztriga, steak, sajtok, mázas sütemények, borok és pezsgők. A legtöbbünk annyira kiütötte magát, hogy két napig az ágyból sem tudott felkelni. Az hagyján, hogy émelyegtünk...

– Értem-értem – bólogatott szaporán Yong-hwa. – Nem hiszem, hogy Yurinak ez a baja.

– Yurinak az a baja, hogy nem kap annyi figyelmet, amennyit szeretne.

– Tőled! – mutatott rám.

– Velem van a legtöbb jelenete.

– Jin-sung – csettintett a nyelvével. Felállt, és az ajtóhoz ment. – Tudod jól, mire gondolok. Az a lány bármit megtenne érted. Kocsányon lóg a szeme, valahányszor meglát téged.

Persze, hogy tudtam. Yuri már azelőtt rajongott értem, hogy megkapta volna Na-bi szerepét a *Tükörcok* folytatásában. Emlékszem, az első hetekben belezavarodott a szövegébe, gyakorta elvörösödött, és akárhányszor hozzáértem, leszegte a fejét. Aztán egyik napról a másikra megváltozott. Rámenőssé vált. Mikor a szerep azt követelte, mindenféle gond nélkül megcsókolt. Nem úgy, ahogy ilyenkor szokás – megjátszva, érzelemmentesen –, hanem vágyakozva, indulatosan.

Mire feleszméltem gondolataimból, Yong-hwa már sehol nem volt, a szavai viszont ott visszhangoztak a fejemben. *Bármit megtenne érted.*

De vajon létezik olyan nő, akinek elég lesz az, amit nyújtani tudok? Hiszen, amikor négy évvel ezelőtt kiderült, hogy képtelen vagyok Giannának megadni, amire vágyik, összecsomagolt és kiköltözött a szülői otthonunkból. Akkor, ott, eltörött bennem valami. Hiába ívelt fölfele a karrierem, két lábon járó selejtnek éreztem magam, de a szerep kedvéért továbbra is mosolyogtam, ám belül darabokra törtem, akár egy földre ejtett tükör.

Hosszú idő után Amelia volt az első, aki úgy istenigazából őszinte mosolyt csalt az arcomra. Mellette újra egyszerű, hétköznapi embernek éreztem magam. Nem faggatott a karrieremről, nem kért autogramot és közös képet, nem tudta, ki az a Park Jin-sung. Csak egy reptéren ücsörgő, közönséges férfi voltam a számára.

Lefedtem a levesestálat, és végignyúltam a baldachinos ágyon. A sötétkék, sűrű szövésű szövet csillagtalán égboltként terült el felettem. Nagyt ásítottam, és lehunytam a szemem.

Hatalmas csattanásra riadtam fel. Mintha egy súlyos tárgy dőlt volna el a felettem lévő szobában, majd keserves zokogás hangja ütötte meg a fülem. Kábán kitapogattam az éjjeliszekrényen a mobilomat, és az arcom elé tartottam. Nyolc múlt. A héten ez az egyetlen nap, amikor délig alhattam volna, ehelyett egy kibontakozó civódást kellett hallgatnom. Kidörzsöltem az álmat a szemből, felültem, és azon töprengtem, mivel üssem el az időt. Yong-hwa biztosan golfozni akar, Matteo, a kellékes pedig egyszerűen csak kockulni az Xbox előtt, ám nekem egyikhez sem fűlött a fogam. Szerettem volna kiszellőztetni a fejem. Folyamatosan zsongtak benne a betanult szövegek, mint egy lemez, ami megállás

nélkül ugyanazt a dalt ismétli. Ameliának erre is lenne valami frapáns megjegyzése. A gondolatától elmosolyodtam. Mielőtt észbe kaptam, az instán már rá is böktem a neve melletti kis ikonra. Három csengés után fogadta a videóhívásomat.

– Nem tudom, mit tegyek – vágtam rá gyorsan, de ahogy barna szeme tágra nyílt, rájöttem, mekkora hülyeséget mondtam. – Ez most furcsán hangzik, de mit csináljak, ha ugyanaz a lemez pörög már napok óta a fejemben?

– Kapcsold ki a gramofont vagy cseréld le a lemezt egy olyanra, amit szívesen hallgatnál.

– Nem tudom, mit hallgatnék szívesen. – Megdörzsöltem az állam. Az apró szőrszálak kellemetlenül szúrták az ujjaimat.

– Ez itt a gond. – A mobilt nekitámasztotta valaminek, és leült elé. Hosszú, hullámos, sötétbarna haját egy csattal lazán hátrafogta, elnézett jobbra, és úgy hadonászott, mintha egy legyet próbálna elzavarni.

– Nem akarlak feltartani.

– Nem tartasz fel – fordult felém. – Csak meglepődtem, ennyi az egész. Azt hittem...

– Hogy nem kereslek többet – fejeztem be a mondandóját.

Kínos csend állt be. Lerúgtam magamról a takarót, felálltam és széthúztam a bordó sötétítőfüggönyöket. A beszüremkedő fény hunyorgásra késztetett.

– Tudsz valami kevésbé ismert látványosságot Londonban? – kérdeztem, ahogy egy váratlan ötlet kipattant a fejemből.

– Egy közel ezeréves gótikus templom megfelel? A St. Dunstan kicsi, de állítólag annál gyönyörűbb. – Kortyolt egyet a türkizkék bögréből, és lehunyta a szemét. Hosszú szempillái finom árnyékot vetettek az arcára.

– Elkísérlél? – A kérdés önkéntelenül szaladt ki a számon. Valami arra sarkalt, hogy ne hagyjam veszni ezt a pillanatot. Amelia

egy pillanatra megdermedt, mintha hirtelen nem tudta volna, mit mondjon. Egy tizedmásodperc alatt fülíg elvörösödött, és gyorsan felpattant. Egy köhintéssel elviharzott, hosszú, sárga ruhája könnyedén libbent utána.

Megdörzsöltem az arcom, és nagyot fújtattam.

– Nyugi, csak félrenyelt. Nem veled van baja – szólalt meg egy mély női hang.

Elkaptam a kezem az arcom elől, és bambán bámultam a kijelzőn felbukkanó szőke hajú, rikítóan kék szemű csajra.

– Sarah! – kiabálta rekedten Amelia. Az említett lebiggyesztette a száját.

– Túlkomplikál mindent – suttogetta a szőke.

– Menj onnan! – Amelia hangja egyre közelebből hallatszott.

– Itt se vagyok. – Sarah intett, és eltűnt a kijelzőről.

Amelia visszatelepedett a mobil elé, kezében egy zsebkendőt szorongatott. Azt hiszem, túl váratlanul rontottam rá. Nem lehet gyakori, hogy bárhova is elhívják, ha egy ilyen ártatlan gesztustól is zavarba jön. Pedig igazán szemrevaló jelenség, és a humora... Még sosem találkoztam olyan nővel, aki ilyen könnyedén és közvetlenül szórt a sziporkákat. A legtöbb nő feszeng a közelemben, vagy a karrierem felől érdeklődik. Ritkaság, ha valakit nem a hírnevem, hanem én magam érdeklek.

– Neked mikor jó? – Magamban elmormoltam egy gyors imát, hogy minél korábbi időpontot mondjon. Muszáj elszabadulnom ebből a hotelből, a kollégák közeléből, és a forgatás nyomása alól.

– Tartom a frontot, menj csak! – rikoltotta Sarah a háttérből.

– Ha már így megbeszéltétek a hátam mögött, bármikor – tárta szét a karját.

– Összekészülök, és elindulok. Egy címnek azért örülnék – vigyorogtam szélesen. Ha akartam sem tudtam volna leplezni az örömet.

- A maidstone-i King Streeten található Costa melletti üzlet...
- A Mary's-be gyere! – kotyogott közbe Sarah.

Lelkesen meghajoltam, és bontottam a videóhívást.

Már az első találkozásunk után megtudtam pár fontos információt Amelia insta képei közt böngészve: egy maidstone-i ajándéktűzlet tulajdonosa, a legtöbb idejét Sarah-val tölti, a családja Varsóban él. De jobbnak véltem, ha úgy teszek, mintha teljes homály fedné a kilétét. Nem akartam örült nyomozónak tűnni, aki csak úgy, minden előzmény nélkül felbukkan a King Streeten. Bőven elég, hogy a bőröndje címkéjéről lelestem a nevét. Mai napig nem tudom, mi készített erre a lépésre, hiszen pár hét múlva tovább állok, és soha nem látom őt viszont.

Levettem a pólómat és a boxert, majd beálltam a zuhany alá. A felkaromon a tegnap még csak haloványan látszódó folt mára már kék színben éktelenkedett. Csoda, hogy ennyivel megúsztam. A fárról, épületekről és sziklákról való leugrás soha nem tartozott a kedvenceim közé. Főleg, hogy csak egy szivacsszőnyeg várt rám odalent.

Hajmosás után a mosdókagyló szélén pöffeszkedő kontaktlencse tartóra pillantottam. A forгатás helyül szolgáló, Tonbridge-től délkeletre fekvő High Weald-i vidéken uralkodó szél nem mindig kegyes azokhoz, akik ilyesmit viselnek.

Miután végeztem a fürdőben, magamra kaptam egy világosbarna, hosszú ujjú, lenge anyagú felsőt és egy sötét szövetrovidnadrágot. Felmarkoltam az éjjeliszekrényről a bőr pénztárcát és az irataimat, a jogosítványt és a mobilt zsebre vágтам. Kifele menet az ajtó melletti polcra leemeltem a drótkeretes szemüvegemet.

Épp hogy kiléptem a szobából, kis híján beleütköztem a *Tükörcok* antihősébe, Eunjiba. Arca, akárcsak festett haja, vöröslött, mint a pipacs, állkapcsa megfeszült, ahogy elrohant mellettem. Hangos ajtócsapódás jelezte, hogy beért a folyosóvégi szobájába. Időm

sem volt eltöprengeni a látottakon, mert meghallottam, ahogy Yuri feldúltan szólongatja a férfit. Ekkor összeállt a kép: ők zajonghattak felettem.

Mire kiértem a félhomályban úszó, tájképekkel teleaggatott folyosóról, a Rose & Crown ismét a megszokott hangján duruzsolt. Az aulából felszűrődő beszédfoszlányok belevegyültek a takarítószer-mélyzet porszívóinak monoton zúgásába.

Szapura léptekkel a fehér recepció pult mögött ülő szemüveges fiatal fiúhoz mentem, és elkértem tőle a magánutakra fenntartott SsangYong Rexton kulcsát.

– Remélem, nem hagysz itt minket, Jin-sung! – kiáltott mögöttem szórakozottan Yong-hwa.

Rámarkoltam a felém tartott slusszkulcsra, és megfordultam. Kollégám kávét kortyolgatva, elégedetten pöffeszkedett az ízléstelen műbőr fotelben. A mellette ülő, rövid, zöld hajú statisztalány zavartan bámulta a kék padlószőnyeget.

Elengedtem a fülem mellett Yong-hwa megjegyzését. Kedveltem őt, de lassan úgy éreztem, egy tapodtat sem mozdulhatok nélküle és a nyakában lógó fényképezője nélkül. Ma pedig egyáltalán nem vágytam egy felesleges harmadik vagy negyedik pótkerékre.

– Nyugi, nem maradsz le semmiről – vakkantottam oda, mialatt elmentem mellettük.

Kitártam az osztott üvegű fehér bejárati ajtót, és kinéztem az előtetőt tartó két vaskos, fehér oszlop mögül. A hatalmas, majd' öt méter hosszú fekete terepjáró a hotel melletti ingatlaniroda előtt parkolt. Szélvédőjén megcsillant a délelőtti napfény, a vasárnapi forgalom gyérnek ígérkezett.

Feltettem a szemüvegemet, és beültem a Rexton barna bőrülésébe. Könyékig feltűrtem a felsőm ujját, a navin beállítottam az úti célt. A kijelzőn megjelent a Hadlow-t és Kings Hillt érintő útvonal.

– Haladjon észak felé a High Streeten a Jeffery's Passage irányába – harsogta fülsértően a navigáció recsegős férőhangja.

Kihajtottam a Rose & Crown báróktól és éttermeiktől hemzseggő szűk utcájából, és rátértem a lombos fákkal és dűsfűvű legelőkkel szegélyezett A26-os útra. Különböző fajtájú és árnyalatú fák, apró, vörös téglás, málló vakolatú, barna tetejű házak váltogatták egymást az út mentén. Hadlow és Kings Hill közti erdei úton különös izgalom szállt meg. Olyan érzés volt, mint amikor kamaszkoromban először hívtam el egy lányt a DVD-szobába. Mindketten tudtuk, hogy nem a film miatt zártuk magunkra az ajtót, ám ez a mostani helyzet teljesen más. Nem készültem meghódítani Ameliát, ezért sem értettem, mi ütött belém. A maidstone-i táblánál már izzadt a tenyerem, kisebb pánikrohamot kaptam.

– Forduljon balra az A20-as úton a King Street irányába.

– *Aish!*² – szaladt ki a számon ijedtemben. Gyorsan beletöröltem a tenyeremet a nadrágomba, és nagyot fűjtattam, amikor megpillantottam a fekete cégtáblán a cikornyás lila betűkkel írt Mary's feliratot. Félig felparkoltam az üzlet előtti járdára, és bekapcsoltam a vészvillogót. A szívem hevesen vert, miközben kiszálltam a Rextonból. Még oda sem értem a bejáráshoz, a szőke csaj, Sarah szélesre tárta előttem az ajtót. Szeme ragyogott, ahogy mohón végigmért.

Amelia felállt a katalógusokkal telepakolt pult mögül, és kedvesen elmosolyodott. Ha az én mosolyommal ölni lehetne, az övével holtakat életre kelteni.

– Meddig maradsz Angliában? – lépett elém Sarah, kitakarva Amelia megnyugtató látványát.

– Ez sok mindentől függ, és nem rajtam múlik – találtam meg a hangom. – Nem szeretnék udvariatlannak tűnni, de rossz helyen parkolok. Ideje indulnunk.

² fenébe

– Neked biztosan elnézik – vihogott Sarah.

– Sarah! Mi most megyünk – nyomott meg minden egyes szót Amelia.

Megkönnyebbülten kifújtam a bent tartott levegőt, amint becsukódott mögöttünk az üzlet ajtaja.

– Nagyon sajnálom, Sarah egy kissé túl lelkes – mondta Amelia, ahogy beült mellém a terepjáróba.

– Semmi gond. – Beütöttem a navigációba a templom címét. A csend kínosan feszült közénk.

– Jól áll! – szólalt meg váratlanul. Értetlenül kaptam rá a tekintetemet, aztán kisvártatva rájöttem, mire gondolt.

– A héten annyira telement porral a szemem, hogy ha nem muszáj, nem terhelem még a kontaktlencsével is – magyaráztam tárgyilagosan. A tenyerem ismét izzadt, a szívem a torkomban dobogott.

Amelia beletűrt a táskájába, és a piros szemüvegtokból elővett egy fekete keretes szemüveget.

– Nem bírom a kontaktlencsét. Még a leglágyabbat sem, így marad ez – kocogtatta meg a szemüveg szárát.

– A reptéren nem volt rajtad. Nem mintha rosszul állna. – Sőt, jobban, mint bárkinek, de ezt inkább megtartottam magamnak.

– Csak akkor hordom, ha fáradt vagyok. Nem alszom mostanában túl jól.

– Mi miatt? – ahogy kiejtettem, rájöttem, mennyire személyes a kérdés.

Egy pillanatra lehunyta a szemét, homlokán megsokasodtak a ráncok.

– Van valaki, aki abban leli az örömét, hogy a házam körül ólálkodik. A rendőrök tehetetlenek, a költözés meg legfeljebb akkor segítene, ha elhagynám az országot.

– Ez elég komolyan hangzik – fordultam felé.

Apró, telt szája vonallá préselődött. Zavartan csavargatta táskája vállpántját.

A mögöttünk felharsanó dudaszó észhez térített. Gázt adtam. A férfihang szokásához híven darabosan megszólalt, szívbajt hozva mindkettőnkre.

– Bármit, csak ezt ne! – jajdult fel Amelia. – A női változata egy fokkal jobb. Igaz, az meg nyávogva ejti ki a számokat.

Belemásztam a navi menüjébe, és pont akkor sikerült megváltoztatnom a bemondó hangját, amikor az megszólalt:

– Hajtson keresztül két körforgalmon, majd haladjon tovább az A229-es úton.

Amikor elhalt a kettesek fülsértő nyávogása, Amelia halkan kuncogott.

– Inkább lenémítom. Londonig enélkül is eltalálok – konstatáltam vigyorogva.

– Tifelétek tényleg megeszik a macskákat?

Ez volt az egyik legszokatlanabb kérdés, amit valaha feltettek nekem. Nadrágom zsebéből előhúztam a mobilt, és felé nyújtottam. Mosolyogva nézte a kijelzőn lévő szürke színű, sárga szemű macska fényképét.

– Ősi múltra tekint vissza, akárcsak a kutyahús evése, de manapság ez már nem jellemző, és nem azért tartom Nyinnót, hogy levest főzzek belőle. Még egészen kicsi korában vettem egy hajléktalantól. Megsajnáltam az öregot, a macska meg nagy valószínűséggel megdöglött volna az utcán. Mindketten jól jártunk.

– És most hol van? Elhoztad magaddal?

– A hajléktalant? – vágtam ártatlan képet.

– Jaj, nem! – forgatta a szemét. – Nyinnót! Te direkt szivatsz?

– Nem is tudom, ki vett rá ilyen alattomosan arra, hogy Goyangi néni legyen az út sztárvendége. – Amelia értetlen arckifejezését látva, hozzátettem: – Nálunk így nevezik a macskát. – Arca

elvörösödött, majd sietve kibámult az ablakon, mielőtt kitört volna belőle a nevetés. Erre már én sem tudtam visszafogni magam. Borzalmas horkantást hallattam.

– Most már tudom, miért szóltál rám a reptéren – mondta nevetéstől fuldokolva. – Életemben nem hallottam senkit ilyen hangot kiadni. Tudsz sertésül is?

– Hogyne! Az az egyik szuperképességem – vágtam vissza.

– Az egyik? Mi a többi?

– Az titok.

– Nagyon rejtélyes vagy – végigmért, majd tekintete megállapodott az arcomon.

– A neten bármit megtalálhatsz rólam.

– Sarah egyből felismert téged – motyogta. – De én ettől függetlenül nem tudok rólad semmit.

– Semmit?

– Semmi veled kapcsolatosat.

– Ezzel most megleptél.

– Nincs ezen semmi meglepő. Nem adok a netes firkászok, a bloggerek, meg az isten tudja, miféle emberek véleményére. Szerelem magam megismerni a másikat.

– Ez becsülendő.

– Úgyhogy bármit is mesélsz, azt most hallom először.

– Szóval teljesen tiszta lap...

– Jó, annyit azért tudok, hogy egy thrillerben szerepelsz. Sarah rajong a *Tükörcokért*. Hónapok óta rágja a fülem, hogy nézzem meg.

– De te nem tetted.

– Nem. Máskülönben a reptéren nem lepődtem volna meg azon, hogy bámulnak a csajok.

– Mondtam, hogy én tehetek róla. Az a három lány a leszállás óta követett, de egyikőjük sem mert megszólítani.

Amelia helyeslően hűmmögött.

– Nem zavaró mindig a figyelem középpontjában lenni?

Kérdése elgondolkodtatott. Az első években gyakran éreztem magam feszélyezve emiatt. Ahogy telt az idő, egyre több rendezvényen és díjátadón vettem részt, és lassan hozzászoktam a rivaldafényhez.

– Csak akkor, ha éppen eszem. Nem szeretem, ha valaki túlságosan az arcomba mászik.

Visszakapcsoltam a navit. Goyangi néni rögvest elnyávogta, hogy negyedóra múlva megérkezünk az úti célunkhoz. Sejtettem, mire átverekedjük magunkat a Temze túlsópartjára, lesz az több is. A Tower Bridge-hez közeledve elviselhetetlenné vált a dudaszó, akár csak a kintről beömlő kipufogógáz szúrós szaga. Az emeletes piros buszok ellepték az utcákat; bármerre néztem, fehér ablakos, vörös téglás házak sorakoztak, amelyek aljában színes boltok húzódtak meg. Elvétve akadt egy-egy fás vagy parkos rész is a sűrűn beépített lakónegyedek között.

Amelia arca felragyogott, amikor megpillantotta a Tower Bridge magasba törő, neogótikus stílusú, ablakokkal és erkélyekkel díszített tornyait, az autót két oldalán lármásan csordogáló gyalogos forgalmat. Sokan az iszapbarnán hömpölygő Temzét fényképezték, vagy egyszerűen csak átrohantak felette.

A hídról leérve balra vettem az irányt. Úgy rémlett, a templomtól nem messze, a folyóparton volt valahol egy elkerített parkoló. Amint észrevettem a kék kerítést és a sorompó melletti őrbódét, elégedett félmosoly szaladt a számra. Csupán egyszer jártam itt, nem hittem, hogy valaha visszatalálok.

Beálltam a bódéhoz legközelebbi helyre. Amelia gyermeki izgalommal figyelte a Temzén ringatózó kisebb személyszállító hajókat, a gyorsan haladó vontákat.

– Gyere! Kintről többet látsz – tártam ki a kocsiját.

A levegőben hal és állott víz szaga terjengett, miközben az égen egyre több felhő gyülekezett. A közelgő eső maga előtt tolta a fülledt, párás levegőt.

A parkoló fényes, macskaköves utcáját magunk mögött hagyva elindultunk a különféle lakóházakkal beépített Lower Thames Streeten. Pár perc elteltével ráfordultunk a St. Dunstan-hez vezető, szürke térkővel kirakott utcára.

– Kár, hogy nem építették újjá az 1941-es bombatámadás után – szaladt ki a számon, mialatt a fehérbe hajló, csúcsíves ablakú templom ég felé törő tornyát figyeltem. Amelia karba font kézzel lecövekelt előttem, szemöldökét összevonta.

– Hányadszorra jársz itt?

– Mi van akkor, ha csak jól tájékozott vagyok? Vagy mi van akkor, ha utánanéztem a neten?

– És mi van akkor, ha én úgy érzem, hogy te már voltál itt? Mindenféle gond nélkül idetaláltál. Én ide jártam főiskolára, mégsem tudtam, hogy merre van ez a templom.

– Mi van akkor, ha túlgondolod a dolgokat? – hunyorogva végigmértem. Sárga ruhája lágyan lengedezett a fel-felélénkülő szélben, arca pirosposzsgás színt öltött. Mikor rájöttem, mennyire szenvtelenül bámulom, elfordítottam a fejem. – Másodjára vagyok itt – bökte ki nehézkesen.

– Mehettünk volna máshova is – közelebb lépett, és megérintette a karom. Bennem rekedt a levegő, az idegesség visszaszívárgott belém.

– Igen, de akkor nem láthattad volna ezt a csodás helyet – biccentettem a templomot körülvevő vaskerítés irányába.

Amint hátat fordított, nagyot sóhajtottam. Teljesen mindegy, hogy a közelemben volt-e vagy sem, ahogy eszembe jutott kedves arca, hatalmas, barna szeme és az az édesen hullámos haja, elfogott

a mélyről jövő zsigeri bizsergés, ami hol idegességbe, hol pánikba csapott át.

A csúcsíves bejáratnál utolértem Ameliát, és azt a pár nézelődőt, akik megrekedtek a templomkert legelső pálmája alatt, elzárva a befelé vezető utat. A fiatal fiú arrébb húzta a szőke lányt, aki erre mérgesen vállon ütötte. Amelia észre sem vette a kibontakozó vitát, figyelmét lekötötték a pár méternyire burjánzó rózsaszín és kék színben pompázó hortenziabokrok. Tüzetesen megvizsgált minden egyes kúszónövényt, megszagolta az út menti fehér petúniákat és megérintette az ősrégi falakat.

– Bárcsak tudnának beszélni – fordult felém ragyogó szemmel.
– Maradj így! Nehogy megmozdulj! – Sietve elővette a mobilját, és lefotózott. Diadalittasan az arcom elé tolta a telefont. Egy kék lepke pihent a vállamon.

– A szívdöglesztő mosolyom tehet róla.

– Meg a fene nagy egód – heccelt. A vállamról óvatosan a tenyerébe terelgette a lepkét.

– Azt hiszem, így kvittek leszünk. – Előhúztam nadrágzelebem-ből az iPhone-t, és én is lőttem róla egy képet. Kaján vigyorral nyugtáztam elégedetlen arkifejezését.

Mindketten a lepke fölé hajoltunk, és árgus szemmel lestük. Az állat kisvártatva megunhatta kéretlen szemlélődésünket, mert könnyedén a magasba emelkedett, és a tér közepén álló kerek csobogó irányába röppent.

Miután körbejártuk az ódon templomot, beültünk az öt saroknyira lévő King William Street-i BibimBapba, és teleettük magunkat ragadós-nyúlós koreai sült csirkével.

Mire végeztünk, az eső nagy cseppekben eleredt. Az étterem előtt tanácstalanul egymásra néztünk, majd Amelia megragadta a kezem, és maga után húzva megiramodott a parkolóba.

– Ez most nem esett jól – panaszkodtam a hasamat fogva, miután lihegve bevágódtam a Rexton volánja mögé. Vízpettyes szemüvegemet leraktam a középkonzatra.

– Nehogy kidobd a taccsot, mert akkor én is ki fogom!

– Legalább vártuk volna meg, amíg eláll.

– Akkor reggelig is ott szobrozhatnánk az étteremnél.

Igazat adtam neki. Az eső még Maidstone-nál sem csendesedett. A felhők egyre sűrűbbé váltak, éjszakai sötétség telepedett a város kihalt utcáira. Összeszorult a szívem, amikor arra gondoltam, hogy nemsokára a Rose & Crown rideg szobájában kell töltenem az estét. Két kézzel kapaszkodtam a pillanatba és Amelia megnyugtató társaságába.

– A jövő hét közepétől a Wadhurst-kastélyban forgatunk – kezdtem bele, mialatt lehúzódtam a Mary's előtti járdára. Amelia félrebiccentett fejjel, érdeklődve figyelt. – Sejttem, téged annyira nem hoz lázba a dolog, mint a barátnődet, de ha mégis kedvet kapnátok hozzá, átküldöm instára a látogatói igazolványokat.

– Biztos, hogy felkészültél Sarah-ra? – kérdezte félénken.

– Majd felkötöm a gatyámat – feleltem vidáman. Ez azt jelentette, hogy igent mondott.

Egészen Tonbridge-ig fűlig ért a szám, de ahogy begördültem a tudor-stílusú, kétemeletes hotel hátsó udvarába, és megláttam, hogy Yong-hwa komor arccal közeledik felém, minden jókedvem elszállt.

– Te tudtál arról, hogy Yuri várandós? – vágódott be a Rextonba. Sör és dohányszag áradt belőle.

Ez némiképp megmagyarázta a gyakori eltűnédezéseit.

– Már honnan tudtam volna? Mégis, ki az apa?

– Ezt majd te megmondod!